

τοῦ νέου ἡμῶν ἱστορικοῦ βίου, εἰς τὴν κοινὴν συνεργασίαν καὶ ἀλληλεγγύην τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς ἐργασίας, οὐ μόνον διδάσκοντες, ἀλλὰ καὶ συμβάλλοντες εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν μεγάλων ἀρχῶν τῆς ἐργασίας, τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως, ἵνα ἀποδειχθῇ, ὅτι δὲν εἶνε φράσις, ἀλλ' ἀλήθεια, ἡ γνώμη τοῦ διακεκριμένου οἰκονομολόγου τῆς Ἰταλίας Λουτζάτη, ὅτι σκοπὸς τῶν Ταμιευτηρίων εἶνε ἡ ἐκδημοκρατίκευσις τῶν κεφαλαίων. Ἄν δὲ μοι ἐπιτρέπηται νὰ προσθέσω ἀναλυτικώτερον, τὰ Ταμιευτήρια σκοποῦσι τὴν συν-αδέλφωσιν τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς ἐργασίας, τὸν σύνδεσμον τῶν πτωχῶν καὶ τῶν πλουσίων ἐν τῷ κοινῷ τῆς ἐθνικῆς εὐμερίας ἀγῶνι.

Ο ΓΕΡΜΑΝΙΣΜΟΣ ΕΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Σύμπαντα τὸν πληθυσμὸν τῶν κατὰ τὴν Αὐστραλίαν Γερμανῶν ὑπολογίζονται περὶ τὰς 75,000, ἥτοι 28,000 ἐν τῇ Νοτίῳ Αὐστραλίᾳ, 18,800 ἐν τῇ Ἀουκλάνδη, 12,000 ἐν τῇ Βικτωρίᾳ, 8,000 ἐν τῇ Νέᾳ Νοτίῳ Οὐαλίᾳ, 7,000 ἐν τῇ Νέᾳ Σηλανδίᾳ, 1000 ἐν τῇ Τασμανίᾳ καὶ 200 ἐν τῇ Δυτικῇ Αὐστραλίᾳ. Ἐν τούτοις δυσπροσδιόριστος ἀποβαίνει ὁ πληθυσμὸς τοῦ καθ' αὐτὸ γερμανικοῦ αἵματος, διότι οἱ Γερμανοὶ συνανεμίχθησαν μετὰ τῶν αὐτόθι ὑπερτερούντων τὸν ἀριθμὸν Ἀγγλῶν ἐγκατοίκων. Ἐὰν δηλ. προστεθῇ τὸ γερμανικὸν στοιχεῖον τὸ ἀπορροφηθὲν ὑπὸ τοῦ ἀγγλισμοῦ, τότε προσπελαζόμεν εἰς τὴν ἀλήθειαν λέγοντες ὅτι τὸ γερμανικὸν στοιχεῖον ἀποτελεῖ $3\frac{1}{2}$ τοῖς ἑκατὸν τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ. Ὡς πρὸς δὲ τὴν κοινωνικὴν θέσιν διαστέλλονται οἱ ἐν Αὐστραλίᾳ Γερμανοὶ αὐστηρῶς εἰς πόλιν καὶ ἀγρόν. Καὶ εἰς μὲν τὸν ἀγρόν ἀνήκουσιν οἱ γεωργοί, οἱ ἀμπελουργοί, οἱ χειρῶνακτες, οἱ κάπηλοι, οἱ ὀρεινοί, οἱ ἡμερόβιοι, οἱ προσαριθμοῦνται καὶ τινες τῶν ἱερέων καὶ τῶν μικρεμπόρων. Ἐν δὲ τῇ πόλει τὰ μὲν ἐννέα δέκατά εἰσι βιομήχανοι, ὀπτικοί, ὥρολογιοποιοὶ καὶ οὕτω καθεξῆς, οἱ δὲ λοιποὶ μεγαλέμποροι, ἱατροί, ὑπάλληλοι κτλ. Ἐν αὐτοῖς οἱ πλούσιοι Γερμανοὶ τῆς Αὐστραλίας ἀριθμοῦνται μόνον κατὰ δωδεκάδας καὶ κατ' ἀκολουθίαν σπανίως τις ἀκούει περὶ αὐτῶν ὡς μετεχόντων ἀγορᾶς γαιῶν, ἢ ἄλλης κερδοσκοπίας. Τὸ μεταλλεῖον ἀργύρου (*Broken Hill*), εἰς οὗ τοὺς μετόχους συγκαταλέγονται ἔνιοι τῶν Γερμανῶν, ἀποτελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην ἐξαίρεσιν, πιθανῶς τούτου ἕνεκα διότι αἱ ὁμολογίαι τῆς ἐταιρείας αὐτῆς ἅμα εἰσαχθεῖσαι εἰς τὴν ἀγορὰν ἐτιμῶντο ἀπλῶς 180 μαρκῶν ἐκάστη. Ἡ Αὐστραλία κατὰ τὸν ἐκεῖθεν ἀντεπιστέλλοντα εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κολωνίας(*) δὲν φαίνεται τοσοῦτον εὐνοϊκὸν ἔδαφος διὰ τὸν Γερμανόν, ἐπειδὴ ἐξ ἅπαντος διέρχε-

ται ἱκανὸς καιρὸς ἕως οὗ μάθῃ νὰ ὁμιλῇ εὐχερῶς τὴν γερμανικὴν καὶ γνωρίσῃ τὴν κατάστασιν τῆς χώρας. Καὶ τότε μόνον ἐπ' ἴσοις ὅροις θέλει κατορθώσῃ ὅπως ἀνταγωνίζεται πρὸς τὸν Ἀγγλόν, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ τινος ζημίας. Καίτοι οἱ νόμοι τῶν ἀγγλο-αὐστραλικῶν ἀποικιῶν μόνον ὡς πρὸς τὰς χρωματισμένας μεταναστεύσεις εἰσὶ μισαλλόδοξοι, ὡς πρὸς δὲ τοὺς μὴ Ἀγγλοὺς ἀποίκους λευκοῦ χρώματος ἄγαν φιλελεύθεροι, δὲν δύναται τις νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ μετ' ἐξαιρέσεως μικρῶν τιῶν (ἐν Βικτωρίᾳ οὐδεὶς Γερμανὸς δύναται νὰ καταστῇ μέλος τῆς Ἀνω Βουλῆς, ἡ ὑπουργός) προδιαγεγραμμένη κατὰ νόμους ἐξίσωσις μεταξὺ Ἀγγλῶν καὶ μὴ Ἀγγλῶν μεταναστατῶν, οὐδ' ὑφίσταται πράγματι. . . . Ἐν Αὐστραλίᾳ ὁ Γερμανὸς βιοὶ κατ' ἀγγλικὰς διατυπώσεις καίπερ μὴ ὦν ἐντελὴς Ἀγγλος. Κατὰ δὲ τὴν ἐμπορικὴν πονηρίαν ὁ ἐν Αὐστραλίᾳ Ἀγγλος πολλῷ ὑπερέχει τοῦ Γερμανοῦ. Γερμανὸς ἀγρότης, ἡ ἐμπορὸς δυνατὸν νὰ εἶνε πονηρότερος τοῦ ἄλλου καὶ νὰ πλεονεκτῇ αὐτοῦ, ὁ Ἀγγλος ὅμως παρακρούεται ἀμφοτέρους. Καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Αὐστραλίαν παραπονοῦνται ὅτι ἐν τῷ ἐπιτηδευματικῷ βίῳ πρωταγωνιστεῖ καὶ εὐδοκίμει ὁ δόλος κάλλιον, ἢ ἡ εὐσυνειδησία. Καὶ οὐχὶ σπανίως συμβαίνει, ὡς μὴ ὥφειλε, νὰ ὦσιν οἱ Γερμανοὶ μικροὶ ἐν τοῖς μεγάλοις καὶ μεγάλοι ἐν τοῖς μικροῖς. . . . Ὡς πρὸς δὲ τὸ σέβας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ τὴν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἔθνεσιν ἐκτίμησιν οἱ Γερμανοὶ ἀπὸ τινῶν δεκαετηρίδων ἐποιήσαντο μεγάλας ἐπιδόσεις. Ἡ περιφρόνησις ἐκείνη παντὸς Γερμανοῦ, ἥτις ἔτι ἀπὸ δεκαετίας ἀπετέλει κανόνα παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς, ἃν που ἔτι καὶ νῦν ὑπάρχει, ἀπέβη σπανία ἐξαίρεσις. Σημειωτέον ὅτι οὐχὶ ἀναξιόλογον μετοχὴν εἰς τὸ ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ πρότερον ἐξυψωμένον αἶσθημα ὑπὲρ πατρίδος τῶν ἐν τῇ ξένῃ βιούντων Γερμανῶν ἔχει καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ γερμανικοῦ ναυτικοῦ καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡ τῶν γερμανικῶν προξενείων. Ἐπὶ προτέρων ἀποδημιῶν συνεθίζεν ὁ ἀνταποκριτὴς νὰ ἐγκαταλείπῃ τὰ ὀνόματα τῶν ἐν ταῖς μετρίοις μεγαλοπόλεσιν ἐμπορικῶν οἰκῶν τῶν Γερμανῶν. Ἐν παρομοίᾳ ἀποπείρᾳ προσέκρουσεν εἰς τὴν δυσκολίαν ταύτην ἐν Μελβούρνῃ Συδνέυν καὶ ἀλλαχόσε, καθ' ἣν ἐπὶ πολλῶν ἐπωνυμιῶν ἀδύνατον νὰ καταδειχθῇ ἃν αὐταὶ εἶνε ἀγγλικῶν, ἢ γερμανικῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων. Ἐξ ἐτέρου πρότεροι γερμανικαὶ ἐπωνυμίαι (ἐμπορικῶν οἰκῶν) περιῆλθον εἰς ἀγγλικὴν κτῆσιν. Καὶ τέλος οἱ υἱοὶ καὶ κληρονόμοι προτέρων γερμανικῶν οἰκῶν (τοῦ ἐμπορίου), καίτοι εἰς τὰς φλέβας αὐτῶν ρεῖ ἀγνὸν γερμανικὸν αἷμα, οὐδὲν ἤττον καταγετὴν γλῶσσαν καὶ τὸ φρόνημα κατέστησαν Ἀγγλοι. Ἰστέον ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποικιακῶν ἐκείνων τέκνων, ἅτινα φαίνονται αἰσχυρόμενα ἐπὶ τῇ γερμανικῇ καταγωγῇ, εἰ καὶ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῶν εἰσι Γερμανοί, εἶναι οὐχὶ εὐκαταφρόνητος. Ἀλλὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1880—1888 φαίνεται ὅτι ἐγένετο διὰ τὸν ὑπερκεάκειον γερμανισμόν καὶ τὴν ἐκτύλιξιν τῆς ἐθνικῆς ὑπερηφανίας ἐπὶ τῷ γερμανικῷ αἵματι σπουδαιότερον, ἢ ἡ ἡγουμένη δεκαετηρίς, δηλὸν ὅτι ἐκ τοῦ 1870—1880. Ἐν-

(*) Ὅποθεν ἀρροῦμεθα τὴν ὕλην.

ταῦθα τοῦ λόγου ἀνάγεται καὶ ἡ τοῦ κλίματος ἐπήρεια, ἡ εὐχερὲς τὸν Γερμανὸν εἰς Ἀγγλον μεταβάλλουσα, καὶ καθόλου τὸ ἐξωτερικὸν παράστημα, οἱ τύποι τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος μετέχουσιν ἀγγλο-αυστριακοῦ χρωματισμοῦ. Μνημονευτέον ὅτι κατὰ τὴν ἐκφώνησιν, ἐν ᾗ ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ διμικεῖται μόνον ἡ γερμανικὴ καὶ οὐδεμία ἄλλη γλῶσσα, ἀκούει τις τὸν ἀγγλικὸν ῥυθμόν. Καὶ ἐὰν τις ἐρωτήσῃ τοιοῦτον νεανίαν, ἢ νεάνίδα ὅποτερά τῶν γλωσσῶν τυγχάνει αὐτῷ εὐχερεστερά ἡ γερμανικὴ ἢ ἡ ἀγγλική, καὶ ἐν τίνι γλώσσῃ διανοοῦνται, θ' ἀποκρίνονται ἐκάστοτε καὶ ἀπροφασίστως ἡ ἀγγλική, καὶ τοῦτο καθίσταται πολλαπλῶς ἀμφίβολον, ἂν τις λάβῃ ἐν ᾧ περὶ ὧν ὁ λόγος παῖδες ἀνετράφησαν ἐν Γερμανίᾳ. Κατὰ δὲ τὴν ἐπικοινωνίαν πρὸς συμπαίκτορας Ἀγγλό-παιδας φαίνεται τοῖς παισὶ τῶν Γερμανῶν ὁ γερμανισμὸς (τουτέστι τὸ γερμανιστὶ λαλεῖν) τοσοῦτον ἀκατάλληλος, ὥστε οὐδὲν ἰσχύει ἡ πατρικὴ ἐπιρροή ὅπως παρακωλύσῃ νάπαρνῶνται αὐτὸν ἐκάστοτε, ἐν ᾗ τούναντίον τὰ τέκνα τῶν ἐν Δρέσδῃ, Στουτγάρδῃ καὶ Αἰδελβέργῃ βιούντων Ἀγγλῶν παραμένουσιν Ἀγγλοὶ καὶ οἱ εἰς Καναδᾶν μεταναστεύοντες Γάλλοι μεταχειρίζονται καὶ νῦν ἐτι, ὡς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐκεῖ ἐγκαταστάσεως αὐτῶν, τὴν ἣν συνεπιφέρονται γλώσσαν. Τοῦτο κατὰ ψυχολογικὸν συνειρμὸν ἀναμιμνήσκει ἡμᾶς ἄλλο ἀρχαῖον γεγονός, καθ' ὃ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς μακρὰ ἔτη μετὰ τὸν πατέρα τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτον εὔρε τοὺς Ἑρετριεῖς ἐκείνους (τὴν πρώτην λείαν τῶν Περσῶν) ἐν Ἀσίᾳ πιστῶς διασώζοντας καὶ ὁμιλοῦντας τὴν ἐλληνικὴν (ἦτοι τὴν μητρικὴν αὐτῶν γλῶσσαν). Ὁ ἀνταποκριτὴς περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὸ αἶσθημα τῆς ἐθνικῆς ὑπερηφανίας ἔχειται γνώμης ὅτι πορρωτέρω μέλλον δὲν θέλει δικαίωσιν τὰς ἡδὴ νῦν ἐκφερομένας μέμφεις αὐτοῦ, διότι εὐστοχα σχολεῖα τοῦ γερμανισμοῦ εἰσιν ὁ στρατὸς καὶ διαφερόντως τὸ ναυτικόν. Ταῦτα ὡς ἐνέχοντα τὸ περιεργὸν καὶ ὡς μὴ συχνὰ ἐν τῇ ἀττικῇ δημοσιογραφίᾳ ἄσμενοι προάγομεν εἰς φῶς.

Ἐν Ἀθήναις κατὰ Νοέμβριον, 1888.

Ν. ΠΕΤΡΗΣ.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Α΄.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ

Ὁ Κάρολος Αὐγούστος Λουδοβίκος Α΄. γεννηθεὶς ἐν Στρασβούργῳ τῇ 25 Αὐγούστου 1786 διῆλθε τὰ πρῶτα τῆς ἡλικίας του ἔτη ἐν Μάνχαϊμ καὶ Σβίτουγγεν ἐκπαιδευόμενος ὑπὸ τὴν φιλόστοργον καὶ μοναδικὴν ἐπιβλεψιν τῆς μητρὸς αὐτοῦ κομῆσσης Παλατίνης Μαρίας Γουλιελμίνης, βραδύτερον δὲ ἐν Δαρμστάτῃ καὶ Ρόρβαχ. Ἀποθανόντος τοῦ ἐκλέ-

κτορος τῆς Βαυαρίας Καρόλου Θεοδώρου τῇ 16 Φεβρουαρίου τοῦ 1799 καὶ καταλιπόντος τὸ στέμμα ἄνευ κληρονόμου, ἡ Βαυαρία περιῆλθεν εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ δούκα Μαξιμιλιανὸν Ἰωσήφ τοῦ Zweibrücken, καὶ τῇ 6 Μαρτίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ ἐκλεκτορικὸς πρίγκιψ Λουδοβίκος Α΄ εἰσῆλασεν ἐν μεγάλῳ περὶ πομπῇ εἰς τὴν πανηγυρικῶς κεκοσμημένην πόλιν τοῦ Μοναχου.

Ἡ ἀγωγή καὶ μόρφωσις τοῦ Λουδοβίκου ὑπῆρξεν ἐξαιρετος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἐξόχων καθηγητῶν καὶ διδασκάλων. Κάτοχος ὢν πολλῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν προσεκτέσαστο διὰ τῆς θαυμαστῆς αὐτοῦ ἐπιμονῆς καὶ ἐπιμελείας τὴν γνῶσιν τῶν ἀρχαίων καὶ κοινῶν γλωσσῶν, ἡσχολήθη μετὰ θερμότητος ζήλου εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἱστορίας καὶ τὸ 1803 ἤρξατο μετὰ τῆς πάντοτε ἐπιμελείας τὰς πανεπιστημιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν τῇ πανεπιστημίῳ τοῦ Landshut καὶ εἴτα τῆς Γοτύγγης, ἐνθα, ἐκτὸς τῶν ἄλλων διαπρεπῶν ἐπιστημόνων, ἔσχε καθηγητὴν τὸν περιώνυμον ἀνθρωπολόγον Βλούμενβαχ.

Μετὰ τὴν ἐνηλικίωσίν του ἐν ἔτει 1804, ὁ πρίγκιψ Λουδοβίκος μετέβη τὸ πρῶτον εἰς Ἰταλίαν τὴν χώραν τῶν πόθων του, ἣν καὶ βραδύτερον ἐξηκολούθει νά ἐπισκέπτεται λίαν συνεχῶς. Ἐκεῖ ἐγνώρισε τὰ ἔργα τῆς τέχνης καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν ἐξόχων ἐκείνων καλλιτεχνῶν, οἵτινες βραδύτερον τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ σχέδια ἐκ μαρμάρου καὶ χαλκοῦ ἐπλαστούργησαν καὶ ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην αὐτοῦ διεύθυνσιν ἐδημιούργησαν τὰ ἐξάίσια ἐκεῖνα ἀριστουργήματα τῆς γλυπτικῆς καὶ ζωγραφικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς, ἅτινα περιεποίησαν εἰς τὸ Μόναχον τὴν φήμην τῆς καλλιτεχνικωτάτης τῶν πόλεων, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὁ πρίγκιψ διάδοχος Λουδοβίκος ἀνέλαβεν ὡς βασιλεὺς τὸ 1825 τὴν διοίκησιν τῆς Βαυαρίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Λουδοβίκος Α΄.

Παραδειγματικὴ ὄντως καὶ μεγάλης μελέτης ἀξία εἶνε ἡ βασιλεία τοῦ ἐνδόξου τούτου ἡγεμόνος, ὅστις ἐν τῇ πιστῇ τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ ἐκπληρώσει, ἐν τῇ ἀκαμάτῳ ἀφοσιώσει εἰς τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ ἀποστολήν, ἐν τῇ ἀνεξαρτησίᾳ τῶν ἀποστάσεων του ἐγένετο ἀληθὴς τύπος εὐγενοῦς καὶ δικαίου μονάρχου. Διὰ τῆς συνετῆς αὐτοῦ οἰκονομίας ἐπανάρθωσε καὶ ἐτακτοποίησε τὴν οἰκονομικὴν τῆς χώρας του κατάστασιν, ἐμετρίασε τὰ βάρη τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἐβελτίωσε τὰ τῆς δικαιοσύνης, ἡλάττωσε τοὺς φόρους, καὶ ἐν γένει ὅχι μόνον τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμετέραν ἀπελευθέρωσιν καὶ ἀνύψωσιν, ὡς ἔξοχος φιλέλλην, ἰσχυρῶς προήγαγεν.

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος καὶ ὡς ποιητὴς εἶνε λόγου ἕξις. Τὰ ποιήματά του ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐμπνεύσεις τῆς ἐνθουσιώδους καὶ φλογερᾶς αὐτοῦ φιλοπατρίας, μαρτυροῦσιν ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ πρωτοτυπίᾳ, τὴν ἐξαιρετικὴν τοῦ βασιλέως ἀγαπὴν πρὸς τὸν Σχίλλερ ὡς λυρικὸν ποιητὴν. Διότι, ὡς γνωστόν, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ἐθεώρει τὸν Σχίλλερ «πολὺ μεγαλύτερον ὡς λυρικὸν ἢ ὡς δραματικὸν ποιητὴν».